

A Mintaapák családi sorozatról már írtunk, ez év július 8-án, most hogy a folytatás jó néhány epizódját láthattuk csak megerősíteni lehet, hogy a főszereplő „minta apák” lecserélése továbbra is hátráltatja a nézők beleélési□ képességét.

Vannak színészek, akik majdnem teljesítik azt, a nehéz feladatot, hogy átvegyék az elődjüktől a rájuk kiosztott karakter szerepének továbbvívését. Azonban a korábban a Klem Viktor által megszemélyesített Bartha Szabolcs ügyvéd szinte teljesen kifordult a karakteréből, nem elég állandóan öltönyben szerepelni attól nem lesz hitelesebb Makranczi Zalán, Klem huncutos arcjátékát egy karót nyelt színész vette át, sokat rontva a megszokott karakter kedvelhetőségén. Makranczi Zalán Klem Viktorhoz képest megmerevedett arcát a forgatókönyv is alátámasztja, amióta a karakter színészváltása megtörtént egyre több súlyos probléma éri a filmbéli Bartha Szabolcsot, így nehéz is lenne huncut képet vágni a szerephez. És itt jön be a következő nagy kérdés, az egyébként szerethető sorozatot, a remélt nézettség emelése érdekében érdemes-e gyermekrablással izgalmassá tenni? Ugyanis, egy ilyen krimibe illő epizód elviheti az egész sorozatot abba az irányba, amikor már nem érdekesek az apróbb családi események, ami az egész sorozat értelmét adja, például Petra féltékenységi jelenetei indukálnak-e olyan figyelmet, amely ellensúlyozni képes egy gyermekrablási eseménysort? Pedig a forgatókönyv írók a látottak alapján biztosan figyelnek az általános közérdeklődésre. Ez lételemük, mert ha nem ültetnek le elég nézőt esténként akkor magát a sorozat folytatását veszélyeztetnék. Jó érzéssel mutatnak rá a lakosság rendőrséggel szembeni bizalmatlanságára, amikor a szereplők szájából elhangzik, hogy azért kell óvatosnak lenni, mert el tudják képzelni, hogy a szervezetben a bűnözőknek beépített embereik vannak. Vagy az óvoda épületének lehetséges eladásáról szóló fejezet jól mutatja a mai magyarországi helyzetet. Addig jó nézni a Mintapákat, amíg nem rugaszkodik el a történet a nézők által is megélhető mindennapoktól, mert a fikció is addig köti le a TV-k előtt ülőket, amíg hihető és az előző részekhez logikusan kapcsolódó cselekményekről el lehet hinni, hogy ezek akár velünk is megtörténhetnének.